

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 111/03-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2003 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť RNDr. V. Š., CSc., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. S. L., Advokátska kancelária, S. L., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 1385/94 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo RNDr. V. Š., CSc., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 1385/94 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 1385/94 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. RNDr. V. Š., CSc., p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie vo výške 35 000 Sk (slovom tridsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice II p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia RNDr. V. Š., CSc., advokátovi JUDr. S. L., Advokátska kancelária, S. L., vo výške 8 800 Sk (slovom osemtisícosemsto slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti RNDr. V. Š., CSc., vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2003 doručená sťažnosť RNDr. V. Š., CSc., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. L., Advokátska kancelária, S. L., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) vo veci obnovy konania vedeného pod sp. zn. 18 C 1385/94 navrhovateľa (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľa) proti odporcovi Univerzite veterinárneho lekárstva v Košiciach o určenie vzniku pracovného pomeru vedeného pod sp. zn. 18 C 221/92.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že ešte 27. februára 1992, teda pred viac ako 11 rokmi, podal Mestskému súdu v Košiciach žalobu o neplatnosť výpovede a z nej vyplývajúcich mzdových nárokov proti odporcovi – Univerzite veterinárneho lekárstva v Košiciach. Žalobný petit bol v priebehu konania upravený s tým, že sťažovateľ uplatňoval to, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu vznikol k 1. januáru 1992 a bol uzatvorený na dobu neurčitú vo funkcii odborný asistent.

Podľa názoru sťažovateľa predmetná vec nie je zložitá ani právne, ani skutkovo. Počas celej doby bolo vypočutých asi 5 svedkov a súdu bolo predložených iba pár listinných dôkazov. Právna neistota spôsobená tým, že spor nie je ukončený, prináša a najmä prinášala sťažovateľovi značné problémy. Jednak to, že zostal bez zamestnania a bez finančného príjmu a tieto skutočnosti mu najmä v prvých rokoch konania spôsobovali značnú traumu, psychické napätie, a to ako sťažovateľovi, tak aj jeho rodine a spôsobili mu v rodine až existenčné problémy.

Podľa sťažovateľa bolo postupom okresného súdu porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 1385/94 porušil právo RNDr. V. Š., CSc., bytom K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 1385/94 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

3. RNDr. V. Š., CSc. priznáva primerané zadosťučinenie v sume 200.000,-- Sk (slovom dvestotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.“

Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 111/03-8 zo 7. mája 2003 bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti listom z 29. mája 2003 vyjadril predseda okresného súdu, v ktorom uvádza, že sťažnosť nie je prípustná, pretože sťažovateľ nevyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Sťažnosť sa má podať na príslušnom orgáne štátnej správy súdu. Sťažovateľom ale takáto sťažnosť podaná nebola, čo napokon sťažovateľ ani netvrdí. Sťažovateľ je pritom zastúpený právnym zástupcom, ktorému sú vyššie

citované zákonné ustanovenia nepochybne známe. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu vyplýva, že súd v danej veci vykonáva úkony smerujúce k jej rozhodnutiu a vytyčuje vo veci pojednávania. Enormná zaťaženosť sudcov konajúceho súdu neumožňuje v pridelených veciach konať v lehotách pre účastníkov priaznivejších.

Predseda okresného súdu navrhol podaním z 29. mája 2003 v súlade s ustanovením § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustiť od ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v podaní z 12. júna 2003 uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa sťažovateľa len sama písomná sťažnosť na prietahy v konaní – jej absencia nemôže mať vplyv na dôvodnosť sťažnosti. Je faktom, že spor nebol skončený ani po 11 rokoch. Sťažnosť predsedovi súdu nie je podľa sťažovateľa ani právnym, ani procesným úkonom a vôbec nie je opravným prostriedkom na ochranu jeho práv. Možnosti predsedu súdu sú vo vzťahu ku konaniu veľmi obmedzené. Navyše, stav konania a najmä jeho dĺžka bola súdu nepochybne známa. Sťažovateľ poukazuje na to, že na súde sa každomesačne vykonávajú štatistiky, z ktorých musela byť a bola známa skutočnosť, o aký starý spor ide. Tieto štatistiky podľa vedomostí sťažovateľa podpisuje predseda súdu. Z toho je zrejmé, že stav konania bol súdu známy a prípadná písomná sťažnosť by bola čisto formálna a jej absencia nemôže byť dôvodom na zamietnutie ústavnej sťažnosti.

II.

Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy vo veci, v ktorej bola povolená obnova konania okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 1385/94.

Ústavný súd už vo veci sp. zn. II. ÚS 191/02 zaujal stanovisko, keď uviedol, že v konaní o návrhu na obnovu konania - v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania - nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, pretože nejde o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci.

Takéto rozhodnutie už totiž bolo vydané v pôvodnom konaní v zmysle § 159 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, predstavuje prekážku veci rozhodnutej a túto nemožno prejednať znova.

Prekážka veci rozhodnutej odpadne len nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania podľa § 235 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď súd bez ďalšieho návrhu vec znovu prejedná.

V tomto štádiu už preto ide o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku, odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím o návrhu na zmenu rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní, a teda aplikovateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre

splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníkov a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 70/98).

Pokiaľ ide o prvé kritérium „zložitost' veci“, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu (charakter) veci, pričom na základe týchto hľadísk predmetné konanie nehodnotí ako zložitú vec.

Pri kritériu „správanie s'ťažovateľa“ v preskúmvanej veci ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali spôsobovaniu priet'ahov zo strany s'ťažovateľa. S'ťažovateľ sa riadne zúčastňoval pojednávani a robil procesné úkony.

Pokiaľ ide o tretie kritérium, a to „postup“ okresného súdu, je potrebné uviesť, že ústavný súd sa zaoberal nielen tvrdeniami s'ťažovateľa, ale aj celkovým priebehom súdneho konania.

Dňa 19. júna 1994 bol Obvodnému súdu Košice 2 (ďalej len „obvodný súd“) doručený návrh odporcu na obnovu konania.

Dňa 10. októbra 1994 bol určený termín pojednávania na 25. október 1994 a bol zaslaný návrh na vyjadrenie navrhovateľovi.

Dňa 25. októbra 1994 sa uskutočnilo pojednávanie (navrhovateľ, jeho právny zástupca, ako aj odporca boli prítomní).

Dňa 25. októbra 1994 vydané uznesenie č. k. 18 C 1385/94-18, ktorým bol zamietnutý návrh na obnovu konania sp. zn. 18 C 221/92.

Dňa 3. januára 1995 bolo podané odvolanie odporcu.

Dňa 17. januára 1995 boli doplnené dôvody odvolania.

Dňa 20. januára 1995 bolo odoslané odvolanie spolu s dôvodmi právneho zástupcovi navrhovateľa.

Dňa 24. januára 1995 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“).

Dňa 15. júna 1995 bolo vydané uznesenie krajského súdu č. k. 13 Co 39/95-25, ktorým sa zrušuje uznesenie súdu prvého stupňa a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Dňa 21. júla 1995 bolo uznesenie krajského súdu č. k. 13 Co 39/95-25 doručené obvodnému súdu.

Dňa 9. novembra 1995 sa uskutočnilo pojednávanie (navrhovateľ a odporca boli prítomní). Pojednávanie bolo odročené na 21. november 1995.

Dňa 21. novembra 1995 sa uskutočnilo pojednávanie (navrhovateľ a odporca boli prítomní). Na pojednávaní bolo vyhlásené uznesenie č. k. 18 C 1385/94-34, ktorým sa obnova konania povolila.

Dňa 23. januára 1996 podal sťažovateľ (navrhovateľ) odvolanie proti uzneseniu o povolení obnovy konania.

Dňa 26. januára 1996 bolo zaslané odvolanie odporcovi na vyjadrenie.

Dňa 28. februára 1996 bol spis s predkladacou správou predložený krajskému súdu.

Dňa 19. apríla 1996 bolo krajskému súdu doručené podanie, ktorým krajský prokurátor v Košiciach oznamuje, že vstupuje do konania.

Dňa 31. júla 1996 bolo vydané uznesenie krajského súdu č. k. 13 Co 132/96-41, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa.

Dňa 5. augusta 1996 bol spis doručený obvodnému súdu.

Dňa 8. novembra 1996 bol daný príkaz kancelárii na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom konania.

Dňa 7. februára 1997 bola vec prikázaná opatrením predsedu okresného súdu inému sudcovi.

Dňa 6. marca 1997 bol vyzvaný právny zástupca navrhovateľa, aby uviedol, či splnomocnil na prevzatie rozhodnutia inú osobu, pretože okresný súd z doručky zistil, že uznesenie krajského súdu prevzala iná osoba.

Dňa 17. marca 1997 oznámil právny zástupca navrhovateľa, že uznesenie krajského súdu bolo prevzaté splnomocnenou osobou.

Dňa 13. marca 1998 došla okresnému súdu žiadosť právneho zástupcu navrhovateľa o oznámenie, či sa v predmetnej právnej veci koná.

Dňa 20. apríla 1998 bola opatrením predsedu súdu prikázaná predmetná právna vec inému sudcovi.

Dňa 15. júla 1998 sa uskutočnilo pojednávanie (účastníci konania boli prítomní). Z dôvodu neúčasti svedka I. R., u ktorého nebolo vykázané doručenie predvolania na pojednávanie, bolo pojednávanie odročené na neurčito.

Dňa 4. mája 1999 bol právny zástupca odporcu vyzvaný okresným súdom, aby oznámil, kde sa zdržiava svedok, ktorého výsluch navrhol, aby bolo možné vytýčiť termín pojednávania.

Dňa 13. mája 1999 bola okresnému súdu doručená odpoveď právneho zástupcu odporcu, v ktorej uvádza, že odporcu už nezastupuje.

Dňa 21. júna 1999 bolo okresnému súdu doručené podanie, v ktorom odporca oznamuje zmenu právneho zástupcu.

Dňa 30. júna 1999 sa uskutočnilo pojednávanie (navrhovateľ, jeho právny zástupca, ako aj právny zástupca odporcu boli prítomní, svedok I. R. nebol prítomný). Pojednávanie odročené pre neprítomnosť svedka, ktorému sa nepodarilo doručiť predvolanie na pojednávanie.

Dňa 2. júla 1999 bolo doručené okresnému súdu podanie odporcu, v ktorom oznamuje adresu svedka.

Dňa 12. januára 2000 sa uskutočnilo pojednávanie (navrhovateľ a jeho právny zástupca, ako aj právny zástupca odporcu boli prítomní, svedok nebol prítomný). Pojednávanie bolo odročené za účelom vypočutia svedka prostredníctvom dožiadaného súdu.

Dňa 4. septembra 2000 bolo Okresnému súdu Bratislava I doručené dožiadanie okresného súdu, predmetom ktorého bol výsluch svedka I. R. Dňa 7. septembra 2000 bolo predmetné dožiadanie odstúpené Okresnému súdu Bratislava II.

Dňa 12. októbra 2000 sa uskutočnil výsluch svedka I. R. Okresným súdom Bratislava II.

Dňa 23. októbra 2000 bol spis po vybavení dožiadania postúpený okresnému súdu.

Na 17. január 2001 bolo nariadené pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu práceneschopnosti sudcu odročené na neurčito.

Dňa 21. marca 2001 sa uskutočnilo pojednávanie (účastníci boli prítomní). Bolo vyhlásené uznesenie, ktorým sa zamietol návrh žalovaného na zmenu rozsudku obvodného súdu č. k. 18 C 221/92-95 z 30. novembra 1993.

Dňa 9. mája 2001 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporcu.

Dňa 18. mája 2001 bol odporca vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku a odvolanie bolo zaslané navrhovateľovi na vyjadrenie.

Dňa 24. júla 2001 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu.

Dňa 9. augusta 2001 bol krajskému súdu doručený spis s predkladacou správou.

Dňa 28. februára 2002 bolo vydané uznesenie krajského súdu č. k. 16 Co 322/01-109, ktorým sa zrušilo uznesenie okresného súdu a vec sa mu vrátila na ďalšie konanie.

Dňa 11. apríla 2002 bol spis doručený okresnému súdu.

Listom datovaným 30. septembra 2002 boli okresným súdom navrhovateľ (výzva doručená 27. februára 2003) a odporca (výzva doručená 28. februára 2003) vyzvaní, aby mu predložili ďalšie dôkazy, tento list bol vypravený až 20. februára 2003.

Dňa 3. marca 2003 právny zástupca navrhovateľa okresnému súdu oznámil, že nemá ďalšie návrhy na vykonanie dôkazov.

Dňa 12. marca 2003 odporca oznámil, že nepredkladá nové dôkazy, ale žiada opätovne vyhodnotiť už vykonané dôkazy a návrh navrhovateľa zamietnuť.

Dňa 5. júna 2003 sa uskutočnilo pojednávanie (navrhovateľ a jeho právny zástupca neboli prítomní, právny zástupca svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil, aby sa konalo v jeho neprítomnosti, odporca bol prítomný). Na pojednávaní bol vyhlásený rozsudok č. k. 18 C 1385/94-130, ktorým súd žalobu zamietol.

Ústavný súd teda zistil, že nekonaním okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, keď v období od 5. augusta 1996 (spis doručený obvodnému súdu) do 15. júla 1998 (pojednávanie) neboli vykonané žiadne úkony s výnimkou doručenia uznesenia krajského súdu účastníkom, zisťovania okresného súdu, či za navrhovateľa prevzal uznesenie jeho splnomocnenec, a opatrenia predsedu súdu, ktorým bola vec prikázaná inému sudcovi, teda 23 mesiacov, v období od 15. júla 1998 (pojednávanie) do 4. mája 1999 (výzva právnenému zástupcovi navrhovateľa), teda 9 mesiacov, v období od 12. januára 2000 (pojednávanie) do 4. septembra 2000 (doručené dožiadanie Okresnému súdu Bratislava I), teda 7 mesiacov, v období od 11. apríla 2002 (spis doručený okresnému súdu) do 20. februára 2003 (vypravený list, ktorým okresný súd vyzval navrhovateľa a odporcu na navrhnutie ďalších dôkazov), teda 10 mesiacov. Spolu sú prieťahy v dĺžke 49 mesiacov.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je tento viazaný návrhom na začatie konania. Keďže sťažovateľ namietal prieťahy len v konaní okresného súdu, boli predmetom skúmania len tieto námietky, hoci vo veci sa konalo aj na krajskom súde.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže k porušeniu základného práva došlo nekonaním okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 18 C 1385/94, ústavný súd mu prikázal konať.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 000 Sk. Svoj návrh odôvodnil tak, že právna neistota spôsobená tým, že spor nie je ukončený, mu prinášala značnú traumy a existenčné problémy.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 citovaného zákona má primerané finančné zadosťučinenie povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Ústavný súd vyhovel návrhu sťažovateľa a vyslovil porušenie jeho základného práva a prikázal okresnému súdu, ktorý jeho právo porušil, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov. Dovršením opatrení smerujúcich zo strany ústavného súdu k odstráneniu stavu právnej neistoty bolo i priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Ústavný súd priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 35 000 Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenú v peniazoch. Výšku zadosťučinenia stanovil ústavný súd najmä s ohľadom na zistené obdobie nečinnosti okresného súdu a na vyššie uvedené kritériá riešenia zisteného porušenia základných práv, pričom vychádzal zo spisu okresného súdu. Vo zvyšnej časti ústavný súd návrhu nevyhovel.

Právny zástupca má nárok na priznanie trov právneho zastúpenia podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 16 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) za dva úkony právnej pomoci a dva režijné paušály.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konaní uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ bol sčasti vo veci úspešný, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 8 citovanej vyhlášky, ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu.

Predmet konania – ochrana základných ľudských práv a slobôd je v zásade nevyjadriteľná v peniazoch a je nezameniteľná s primeraným finančným zadost'účením, ktoré predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2002 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 12 811 Sk.

Podľa takto určených kritérií sú trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci vo výške 8 800 Sk (za jeden úkon 4 270 Sk a režijný paušál 128 Sk za jeden úkon), ktoré ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa.

Ústavný súd vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel.

Z uvedených dôvodov ústavný rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2003